

Arrest

nr. 336 821 van 27 november 2025
in de zaak RvV X / XI

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. HENDRICKX
Vliertjeslaan 1
3090 OVERIJSE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 2 november 2024 hebben ingediend tegen de beslissingen van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 oktober 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 7 november 2024 met referentienummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 april 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 juni 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. COMELIAU, die *loco* advocaat A. HENDRICKX verschijnt voor de verzoekende partijen.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 13 november 2021 België binnen met zijn paspoort en verzoekt op 7 januari 2022 om internationale bescherming. Verzoekster, die ook verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 21 december 2022 België binnen met haar paspoort en verzoekt op 19 januari 2023 om internationale bescherming. Op 14 oktober 2024 neemt de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) ten aanzien van elk van hen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die op 16 oktober 2024 aan de verzoekende partijen aangetekend worden verzonden.

De eerste bestreden beslissing, genomen in hoofde van verzoeker, luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Venezolaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op (...) 1990 in Libertad, in de staat Barinas. U hebt drie broers en twee zussen. Uw drie broers wonen momenteel in de Verenigde Staten (VS).

Tussen 2008 en 2012 speelde u op professioneel niveau baseball. U kreeg een visum tussen 2010 en 2012 om bij het team van Philadelphia te spelen. Ook speelde u in die periode voor de Cardenales de Lara. U verbleef hiervoor wisselend in Philadelphia en Barquisimeto, in de staat Lara. In 2012 eindigde uw carrière en begon u te werken als trainer bij de school EfiBal in uw dorp Libertad. U speelde ook nog baseball in onafhankelijke competities voor het team Petroleros de Barinas. Op (...) 2014 trouwde u met K(...) T(...) C(...) (CGVS: (...)).

Uw problemen begonnen in 2016 toen de overheid de vaderlandskaat begon op te dringen bij de bevolking. Deze kaart was nodig om toegang te krijgen tot basismiddelen zoals eten, benzine, gas, ... U wilde deze niet omdat u het niet eens was met het beleid van de overheid. Bovendien had u ook niet gestemd voor de overheid. Hierdoor werd het erg moeilijk om u en uw echtgenote te onderhouden. U besloot in december 2016 naar Colombia te gaan om daar voedsel aan te kopen.

Toen u terugkeerde van Colombia werd de bus waarop u zat tegengehouden door de soldaten van de nationale garde (GN). Ze vroegen van waar u kwam en deden een drugscontrole. Ook moest u uw identiteitskaart afgeven. Toen ze zagen dat u voedsel bij had, vroegen de soldaten of u een vaderlandskaat had of dat u op een andere manier kon aantonen dat u overheidsgezin was. U zei niet in het bezit te zijn van een vaderlandskaat. De soldaten namen het gekochte voedsel af. U was hier erg kwaad over.

Diezelfde maand kwamen er mensen met bivakmutsen, u denk dat het de colectivos waren, naar het huis van uw moeder. Ze zeiden dat u moest vertrekken en als u dat niet zou doen, u zou worden vermoord. Tussen december 2016 en uw vertrek kreeg u vele problemen met de colectivos en de nationale garde. U werd continu herkend en belaagd.

U ging in april 2017 een tweede keer naar Colombia. Opnieuw werd de bus bij terugkeer tegengehouden aan een controlepost en vroegen de soldaten naar uw vaderlandskaat. Ze vroegen ook uw identiteitskaart af te geven. Verder zeiden ze dat aangezien het voedsel niet uit Venezuela komt, ze het gingen confisqueren. U werd erg kwaad en begon te discussiëren met de soldaten. U riep dat de overheid corrupt is en ze hun eigen volk doodt. De soldaten waren duidelijk beledigd en zeiden te weten wie u bent en waar u woonde. Ook zeiden ze dat u moest zwijgen over wat er was gebeurd.

U keerde terug naar huis en wilde een paar vrienden en collega's samenbrengen om een klacht in te dienen. Dat werd u door een kennis afgeraden dus deed u het niet.

In april 2017 kwamen er opnieuw mensen met bivakmutsen naar het huis van uw moeder. Uw echtgenote was thuis en vertelde u dat ze zeiden u te zullen vermoorden. Ook schoten ze met kogels in de lucht.

In de vroege ochtend van 29 mei kwam er een familievriend die bij de nationale garde werkte u waarschuwen. Hij zei dat u onmiddellijk moest vertrekken omdat u gevaar liep. U besloot naar Ecuador te vertrekken.

U verliet Venezuela op 30 mei 2017 en ging naar Urdesa, Ecuador. U hebt nog een paar maanden in Peru verbleven om baseball te spelen. Uw echtgenote vervoegde u in Ecuador in augustus 2017. U besloot echter snel dat u wilde vertrekken omwille van de slechte levensomstandigheden en begon alles hiervoor in orde te brengen.

U vloog uiteindelijk op 11 november 2021 vanuit Ecuador naar Spanje en hierna naar Nederland. U bereikte België op 13 november 2021 en diende op 7 januari 2022 een verzoek om internationale bescherming in. K(...) bleef tot 13 september 2022 in Ecuador en keerde hierna terug naar Venezuela. Ze vloog uiteindelijk op 21 december 2022 naar België en diende op 19 januari 2023 een verzoek om internationale bescherming in.

Bij terugkeer naar uw land van herkomst vreest u gedood te worden door de ordediensten van Venezuela.

Op (...) 2023 kregen u en K(...) een zoon genaamd S(...) M(...) U(...) T(...) (nationaal nummer: (...)).

Ter staving van uw onderzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: uw huidig en oud paspoort, het huidig en nieuw paspoort van K(...), een diploma van K(...), een baseball contract, een contract en aanbevelingsbrief van de Brussels Baseball Association, een arbeidsovereenkomst in België, krantenkoppen omtrent de situatie van Venezolanen in Ecuador, immigratiedocumenten van uw broers L(...) en P(...) L(...).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen

Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

In casu kan er geen geloof gehecht worden aan uw problemen met de colectivos en de nationale garde.

Ten eerste legden u en uw echtgenote K(...) (CGVS: (...)) tegenstrijdige verklaringen af omtrent de vaderslandkaart. U zei hier namelijk over dat u de kaart niet wilde hebben (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 21.05.2024 (verder NPO), p.9). Terwijl uw echtgenote verklaarde dat jullie wel geprobeerd hadden om de vaderlandkaart te krijgen, maar dat het niet mogelijk was (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS echtgenote d.d. 21.05.2024 (verder NPO echtgenote), p.9). Gevraagd of u die vaderlandkaart ook hebt proberen aanvragen, antwoordde uw echtgenote instemmend (ibid.). Wanneer u dan opnieuw gevraagd werd of u ooit een vaderlandkaart hebt aangevraagd, zei u van niet (NPO, p.21). Gevraagd of uw echtgenote dit wel heeft gedaan, zei u opnieuw dat dit niet het geval was (ibid.). Geconfronteerd met de verklaringen van uw echtgenote, zei u kortweg "neen" (ibid.). De vaststelling dat de verklaringen van u en uw echtgenote omtrent de vaderlandkaart, het startpunt van jullie problemen, niet overeenkomen, zet de geloofwaardigheid van het door jullie beschreven relaas sterk op de helling.

Voorts dient opgemerkt dat u zeer vage verklaringen aflegde omtrent de personen die u de toegang tot basisvoorzieningen ontzegden. Wanneer u gevraagd werd wie de spilfiguren hierin waren, antwoordde u dat er in elke sector een gemeenteraad was en daar voedsel en andere voorzieningen stonden geregistreerd en ze zo alles onder controle konden houden (NPO, p.13). Gevraagd wie de voorzitter van de gemeenteraad was toen u er nog was, antwoordde u dat ze een woordvoerder hadden en dit verschillende mensen konden zijn (ibid.). Gevraagd wie dat dan waren, antwoordde u vaagweg dat het mensen van daar waren (ibid.). Wanneer u wat later werd gevraagd naar namen van de personen die u de toegang tot de voorzieningen ontzegden, zei u geen namen te kennen (NPO, p.14). Er dient opgemerkt dat u zeer vage en ontoereikende verklaringen aflegde over de personen binnen de gemeenteraad die ervoor zorgden dat u geen toegang had tot basisvoorzieningen zoals voedsel en gas. Dit doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen hierover.

*Daarenboven dient opgemerkt dat u weinig consistent was omtrent de chronologie van de incidenten die plaatsvonden. Toen u gevraagd werd alle redenen te vertellen waarom u Venezuela hebt verlaten en dit in chronologische volgorde te doen, begon u te vertellen dat u naar Colombia ging om voedsel te kopen (NPO, p.9). U werd tegengehouden, het voedsel werd afgenomen en u keerde terug naar huis (ibid.). Alles was heel erg moeilijk, **dus** besloot u een tweede keer naar Colombia te gaan om voedsel te kopen (NPO, p.9-10). U werd opnieuw tegengehouden bij terugkomst en het gekochte voedsel werd opnieuw afgenomen. U keerde hierna terug naar huis (NPO, p.10). Later kwamen er mensen met bivakmutsen naar het huis van uw moeder die u zeiden niets te zeggen (ibid.). Hierna vertelde u dat ze ook een tweede keer naar het huis van uw moeder zijn gegaan, maar u toen niet thuis was (ibid.). Ze zeiden toen dat u moest vertrekken of dat u vermoord zou worden omdat u niet stopte met praten. U werd gewaarschuwd door een kennis en verliet Venezuela (ibid.). Wanneer u dan later vragen werden gesteld omtrent de chronologie van de gebeurtenissen, zei u dat u een eerste keer naar Colombia bent gegaan in december 2016 en een tweede keer in april 2017 (NPO, p.12 en NPO, p.14). Gevraagd wanneer er dan mensen naar het huis van uw moeder zijn geweest, zei u niet te weten wanneer de eerste keer was, maar dat de tweede keer in april was nadat u een tweede keer naar Colombia was gegaan (NPO, p.16). Wat later werd u gevraagd hoeveel tijd er tussen het eerste en tweede bezoek van de colectivos zat. U antwoordde hierop dat de eerste keer december was en de tweede keer april (NPO, p.18). Dit betekent dus dat u eerst naar Colombia ging, dat er dan colectivos naar het huis van uw moeder zijn gegaan, u dan een tweede maal naar Colombia ging en er*

opnieuw colectivos langsgingen bij uw moeder. Dit komt niet overeen met uw initiële verklaring dat u tweemaal naar Colombia bent gegaan voor voedsel en later er tweemaal mensen met bivakmutsen naar het huis van uw moeder gingen. De vaststelling dat u weinig consistent was omtrent de chronologie van de incidenten doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen hierover.

Verder bleken uw verklaringen omtrent de colectivos die naar uw huis kwamen erg beperkt. Gevraagd hoeveel mensen er naar uw huis kwamen, antwoordde u naast de kwestie door te zeggen dat jullie allemaal erg geschrokken en bang waren (NPO, p.16). Wanneer de vraag herhaald werd, zei u niet te weten hoeveel het er precies waren en voegde u toe dat ze op de brommer kwamen (NPO, p.16-17). Gevraagd wie ze waren, zei u “colectivos” (NPO, p.17). Gevraagd hoe u dit weet, zei u dat dit kwam omdat ze geen identificatiebewijs hadden en bivakmutsen op hadden (ibid.). Uw verklaringen omtrent de personen die naar uw huis zijn gekomen en u met de dood hebben bedreigd bleken erg beperkt. Dit doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Bovendien is uw gedrag nadat er mensen met bivakmutsen naar het huis van uw moeder komen en u met de dood bedreigen opvallend. Zo besloot u een paar maanden na dit heftig incident opnieuw naar Colombia te gaan. Gevraagd of u dezelfde route en grensovergang hebt genomen, antwoordde u instemmend (NPO, p.14). Wanneer u dan gevraagd werd of u een plan had om de situatie van de eerste keer te vermijden, zei u kortweg te “hopen op geluk” (ibid.). Dat u zo nonchalant te werk gaat is opvallend. Ook dient opgemerkt dat u verklaarde heel erg kwaad te zijn geworden nadat de nationale garde uw boodschappen een tweede keer afnamen (NPO, p.10). U zei hierover dat het uitdraaide tot een hevige discussie en u hen beledigde door bijvoorbeeld te zeggen dat de overheid corrupt is en zijn eigen volk doodt (ibid.). Dat u besloot zo tekeer te gaan tegen de nationale garde nadat de colectivos u reeds met de dood hebben bedreigd is erg opmerkelijk. Hiermee geconfronteerd, zei u dat u dit deed in de hoop dat ze u met de boodschappen zouden doorlaten (NPO, p.18). Dit is geenszins logisch. Gevraagd of u echt dacht dat u zou worden doorgelaten als u hen beledigde, antwoordde u “misschien” en voegde u toe te denken dat u misschien geluk zou hebben en er een andere patrouille aan de wachtpost zou staan en ze u niet zouden herkennen (NPO, p.18-19). Deze uitleg kan niet worden geaccepteerd. Het blijft namelijk zeer opvallend dat u besloot ruzie te maken met de nationale garde wetende dat dit er de vorige keer voor zorgden dat colectivos naar het huis van uw moeder werden gestuurd. Bovendien zei u zelf dat u na de eerste doodsb bedreiging in stilte probeerde te leven uit angst dat ze zouden waarmaken wat ze hadden gezegd (NPO, p.18). Dat u gelet op bovenstaande een hevige discussie voert met de nationale garde en hen beledigt is dan ook weinig geloofwaardig. Uw verklaringen hierover overtuigen niet.

Voorts was u weinig consistent omtrent de beweegredenen van de Venezolaanse overheid om u te viseren. U zei namelijk initieel dat de colectivos bij hun bezoek aan het huis van uw moeder u zeiden te vertrekken omdat u teveel praatte en dit niet handig was voor hen omdat mensen naar u luisterden (NPO, p.10). Wanneer hier later terug op in werd gegaan en u de vraag werd gesteld op welke manier u vocaal was over uw problemen, zei u tegenover hen persoonlijk vocaal geweest te zijn (NPO, p.17). Gevraagd of het enkel tegen de nationale garde was, antwoordde u instemmend (ibid.). Wanneer u dan werd geconfronteerd met uw eerdere verklaringen, zei u niet te begrijpen waarover het ging (ibid.). Wanneer de vraag nog maar eens werd gesteld en werd uitgelegd dat het leek dat u zei mensen mee te nemen in uw ongenoegen, zei u plots dat dit klopt en u het ook tegen de mensen zei (ibid.). Gevraagd tegen wie u het dan zei, zei u vaagweg dat het ging om mensen die in een soortgelijke situatie zaten (ibid.). Wanneer u dan opnieuw gevraagd werd tegen wie en in welke situaties u het tegen andere personen zei, verklaarde u aarzelend en kortweg dat het ging om mensen en kennissen die er woonden (ibid.). De vaststelling dat u weinig consistente en vage verklaringen aflegde omtrent de beweegredenen van de Venezolaanse overheid om u met de dood te bedreigen zet de geloofwaardigheid van het door u beschreven relaas sterk op de helling.

Daarenboven legde u tegenstrijdige verklaringen af omtrent het indienen van een klacht. Zo verklaarde u initieel te hebben geprobeerd om een klacht in te dienen bij de politie (NPO, p.10). U zei hierover dat u naar het commando, een soort van politie, bent geweest en u een klacht wilde indienen, maar dit niet mogelijk bleek (ibid.). Ze zeiden namelijk dat ze niets hadden afgepakt en ze u zouden vermoorden mocht u klacht indienen. U besloot dan ook geen klacht in te dienen (ibid.). Wat later verklaarde u plots twee keer te hebben nagedacht over het indienen van een klacht, maar dan toch besloten te hebben het niet te doen (NPO, p.15). Gevraagd of u nu wel of niet naar het politiekantoor te zijn geweest, antwoordde u van niet (NPO, p.16). Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen, zei u dat u van plan was om te gaan, maar op tijd bent teruggekeerd (ibid.). Dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent een belangrijke gebeurtenis zoals het indienen van een klacht doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van het door u beschreven asielrelaas.

Bovendien dient erop gewezen te worden dat uw echtgenote op het CGVS verklaarde dat u weldegelijk tweemaal klacht bent proberen indienen. Ze zei hierover dat u naar de openbare agenten bent gegaan om een klacht in te dienen, maar dit niet werd geaccepteerd (NPO echtgenote, p.9). Gevraagd naar waar u dan precies bent gegaan, antwoordde ze “de politie in Libertad” (ibid.). Wanneer uw echtgenote dan werd

gevraagd hoe vaak u klacht bent gaan indienen, verklaarde ze dat u een keer in 2016 bent gegaan en een tweede keer in 2017 (ibid.). Wanneer u met de zeer tegenstrijdige verklaringen van uw echtgenote werd geconfronteerd, zei u kortweg dat u geen klacht hebt ingediend (NPO, p.21). Dat jullie verklaringen hierover niet overeenkomen doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van het door jullie beschreven asielrelaas.

Ook jullie verklaringen omtrent wat de colectivos zeiden toen ze een eerste keer langskwamen komen niet overeen. Zo verklaarde u dat de personen met bivakmutsen zeiden dat u het land moest verlaten omdat u te veel praatte en het niet handig was omdat mensen naar u luisterde (NPO, p.10). Ook zeiden ze dat u moest zwijgen en u anders zou worden vermoord (ibid.). Dit komt niet overeen met wat uw echtgenote vertelde. Zij zei namelijk dat de gewapende huurmoordenaars zeiden dat jullie de openbare orde niet mochten verstoren door een klacht in te dienen en jullie moesten zwijgen, zo niet zou u worden vermoord (NPO echtgenote, p.8). Ook zei ze dat de huurmoordenaars aan haar vroegen waarom u een klacht heeft proberen indienen (NPO echtgenote, p.9). De vaststelling dat jullie verklaringen over een incident waar jullie allebei aanwezig waren niet overeenkomen doet sterk afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie verklaringen hierover.

Ook legde u vage verklaringen af omtrent de persoon die u kwam waarschuwen kort voor uw vertrek. Zo vertelde u initieel dat er een kennis van jullie die op "dat" departement werkte voor uw deur stond en u zei te vertrekken aangezien ze op komst waren (NPO, p.10). U voegde nog toe dat hij zei dat er een vergadering was waar ze allemaal waren en hij alles heeft gehoord en u dus snel het huis moet verlaten (ibid.). Later werd u gevraagd te vertellen over deze kennis, u antwoordde niet op de vraag (NPO, p.19). Wanneer de vraag werd herhaald, zei u dat hij een vriend van de familie was (ibid.). Gevraagd wat zijn naam is, antwoordde u opnieuw niet op de vraag en zei u veel mensen te kennen (ibid.). Wanneer u dan gevraagd werd hoe hij wist dat u gevaar liep, antwoordde u dat hij het had gehoord en hij "binnen was" en ze alles aan het plannen waren (ibid.). Gevraagd waarbij hij dan precies "binnen was", zei u dit niet te weten en dat het in die groep was waar ze erover praten met collega's. U zei ook nog dat het misschien van een groep was daar en hij het gehoord heeft (ibid.). Dit is een zeer vage en onduidelijke uitleg. Gevraagd wat hij precies deed van werk, antwoordde u dat hij "daar" werkte (ibid.). Gevraagd wat u hiermee bedoelt, zei u dat het nationale garde was en begon u een uitleg over de werking van de colectivos (ibid.). Wanneer u dan gevraagd werd wat die kennis precies binnen de nationale garde deed, zei u dat hij daar werkte, maar dat u niet weet wat het precies was, misschien functionaris, kantoorjob of commando (ibid.). Dat u zo weinig kan vertellen over de persoon die het risico nam u te komen waarschuwen doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Wanneer u dan gevraagd werd hoe uw familie deze persoon dan kent, aangezien het opvallend is dat iemand, waarvan u de naam niet eens kent, het risico neemt om u te komen waarschuwen, antwoordde u dat het "gewoon" een kennis van de familie was en hij van kinds af aan af en toe bij jullie thuis kwam. U voegde nog toe dat hij een soort boodschapper was die naar uw huis is gekomen en dan meteen is vertrokken (NPO, p.19-20). Opvallend genoeg zei u ook nog dat hij niet heeft gezegd dat jullie elkaar kennen, maar dat u denkt dat het een vriend van de familie is omdat hij u op die manier heeft geholpen (ibid.). Dat u een vriend van de familie die van kinds af aan af en toe bij u thuiskwam niet herkend is weinig geloofwaardig. Uw verklaringen hierover konden geenszins overtuigen.

Ten slotte dient opgemerkt dat er na uw vertrek niets meer is gebeurd (NPO, p.20). Het is dan ook geheel onduidelijk waarom u moest vertrekken. Hiermee geconfronteerd, zei u dat u moest vertrekken omdat ze u gingen vermoorden (ibid.). Wanneer u dan geconfronteerd werd met de vaststelling dat de Venezolaanse ordediensten u niet zijn komen zoeken en het dus niet duidelijk is waarom u moest vluchten, zei u dat u ervan uit ging dat ze het al wisten (ibid.). Gevraagd of u denkt dat ze wisten dat u al weg was, zei u dit niet te weten (NPO, p.20-21). Het is opvallend dat die kennis u wist te vertellen dat de nationale garde een heel plan aan het waren opstellen om u te doden, maar ze u dan niet eens zijn komen zoeken in het huis waar u verbleef. Bovenstaande vaststellingen doen sterk afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees voor vervolging.

U heeft derhalve niet aannemelijk gemaakt dat u, uw echtgenote en uw zoon bij een terugkeer naar Venezuela een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie hebben. De door u neergelegde documenten zijn niet van dien aard de geloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.

De paspoorten van u en uw echtgenote bevatten enkel een indicatie van jullie identiteit, herkomst en nationaliteit, iets wat niet meteen ter discussie staat in deze beslissing. Het diploma van K(...) en uw baseball contract van in 2008 bevatten louter informatie over jullie eerdere activiteiten in Ecuador en Venezuela, die hier evenmin betwist worden.

Wat betreft uw contract en aanbevelingsbrief van de Brussels Baseball Association alsook een arbeidsovereenkomst in België dient benadrukt te worden dat de beoordeling van uw dossier ten opzichte van uw land van nationaliteit gebeurt, in casu Venezuela, en u tegenover Venezuela geen vrees aannemelijk maakt.

De krantenkoppen omtrent de situatie van Venezolanen in Ecuador houden geen verband met de beoordeling van uw vrees tegenover Venezuela. De bewijswaarde is dan ook zeer relatief.

Wat betreft de immigratiedocumenten van uw broers L(...) en P(...) L(...) dient opgemerkt dat niet wordt betwist dat uw broers in het buitenland verblijven en hier een asielprocedure hebben gestart. U koppelt uw vrees echter niet aan die van uw broers (NPO, p.21). De bewijswaarde van deze documenten is dan ook wederom relatief.

Uit de COI Focus Venezuela. Houding van de autoriteiten ten aanzien van migratie van 13 mei 2024, beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_houding_van_de_autoriteiten_ten_aanzien_van_migratie_20240513.pdf blijkt niet dat er sprake is van een systematisch beleid waarbij iedere Venezolaan die terugkeert naar Venezuela louter omwille van zijn verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging of aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist niet dat u bij een terugkeer mogelijk onderworpen zal worden aan een uitgebreide controle. Er is evenwel een duidelijk onderscheid in de behandeling van terugkeerders naar Venezuela. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in het najaar van 2023 meerdere deportatievluchten plaatsvonden waarbij Venezolanen uit de VS werden teruggestuurd. Een aantal gerepatrieerde migranten uit de VS werd bij aankomst in Venezuela vastgehouden en uitvoerig geïnterviewd. Enkelen hiervan zouden in februari 2024 nog vastgehouden worden. Daarnaast werden zo'n 200 afgewezen verzoekers uit IJsland in november 2023 teruggestuurd naar Venezuela. Bij terugkeer naar Venezuela werden ze voor drie of vier dagen naar een hotel gebracht voor een beoordeling door de veiligheidsdiensten. Uit de informatie blijkt verder dat elk jaar duizenden Venezolanen op vrijwillige basis terugkeren naar Venezuela zonder dat hierover problemen worden gerapporteerd. Er kan aldus niet uit de beschikbare informatie afgeleid worden dat alle terugkeerders systematisch worden vastgehouden of gearresteerd. Het loutere feit dat terugkerende afgewezen verzoekers bij binnenkomst in Venezuela mogelijks worden ondervraagd en aangehouden in het kader van een veiligheidsbeoordeling kan op zich bezwaarlijk leiden tot het besluit dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden aangenomen. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende wetgeving, onder andere op het vlak van migratie, te handhaven.

Gelet op het voorgaande kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat iedere Venezolaan die van het buitenland terugkeert naar Venezuela enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde verzoeker om internationale bescherming is een risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging of het risico loopt blootgesteld worden aan een in artikel 48/4, § 2 b) beschreven behandeling.

De behandeling die een afgewezen verzoeker bij een terugkeer naar Venezuela te beurt kan vallen, hangt af van zijn individuele omstandigheden. Personen waarvan kan vermoed worden dat zij bij een terugkeer problemen zullen ondervinden, betreffen zij die er van verdacht worden een misdrijf te hebben gepleegd, die in het verleden als opposant beschouwd werden, of waarvan vermoed wordt dat ze gekant zijn tegen de Venezolaanse regering. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u een dergelijk profiel heeft. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten stond. Noch dat de Venezolaanse autoriteiten op de hoogte zijn van uw verzoek om internationale bescherming. Zo reisde u legaal via de Colombiaanse grens met uw eigen paspoort (NPO, p.20).

Bijgevolg kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat de Venezolaanse autoriteiten u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar Venezuela vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling of bestraffing.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Venezuela voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Het Hof van Justitie heeft reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn (omgezet in artikel 48/4, §2, b) Vw.) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 35 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een dierdeler die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Bijgevolg valt een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, vereist artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet dat "situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade" (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien. Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczgd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41). De omstandigheid dat een verzoeker omwille van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het risico loopt om niet te kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften, doch hem niet opzettelijk de beschikbare sociale voorzieningen worden geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

Uit een analyse van de beschikbare informatie blijkt verder niet dat de precaire socioeconomische en humanitaire situatie in Venezuela in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie COI Focus Venezuela: Situatieschets van 26 september 2024, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20240926.pdf en EUAA: Venezuela Country Focus van november 2023, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_11_EUAA_COI_Report_Venezuela_Country_Focus.pdf) blijkt dat de socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela veeleer het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, zoals economisch wanbeheer, Amerikaanse economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijsen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situatieschets van 26 september 2024, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20240926.pdf en EUAA: Venezuela Country Focus van

november 2023, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_11_EUAA_COI_Report_Venezuela_Country_Focus.pdf) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen, komt veelvuldig voor in Venezuela. Deze misdaden worden gepleegd door gewapende groeperingen, megabandas, maar ook door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Uit de geconsulteerde bronnen blijkt bovendien dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. Het hoofdstedelijk gebied Caracas kent het meeste geweld en de meest gewelddadige gemeentes bevinden zich in de staten Bolívar, Miranda, Yaracuy, Zulia en Carabobo. Ook de staten Miranda, La Guaira, Amazonas, Delta Amacuro en Aragua vertonen een hogere prevalentie van crimineel alsook politieel geweld. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

In de deelstaten Zulia, Táchira, Apure, Aragua en Guárico evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolívar, is er naast crimineel en politieel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De tweede bestreden beslissing, die in hoofde van verzoekster – i.e. de echtgenote van verzoeker – werd genomen, luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Venezolaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op (...) 1996 in de staat Barinas. U woonde bij uw moeder in het dorp Libertad. Uw vader overleed op (...) 2021 aan darmkanker. Toen u 18 jaar oud was begon u aan een opleiding geneeskunde in Venezuela. U maakte deze niet af.

Op (...) 2014 trouwde u met L(...) E(...) U(...) G(...) (CGVS: (...)). In datzelfde jaar verhuisde u naar het dorp Libertad in de staat Barinas. U woonde er met uw schoonmoeder en uw echtgenoot L(...).

In 2016 kregen jullie problemen met toegang tot verschillende diensten zoals voedselbedeling. Jullie konden namelijk de vaderlandskaat niet verkrijgen omdat jullie niet hadden gestemd op de president tijdens de

verkiezingen. Uw echtgenoot besloot hierdoor in december 2016 naar Colombia te gaan om boodschappen te kopen. Toen hij terugkeerde werd hij tegengehouden door de nationale garde of colectivos. Ze confisqueerde de boodschappen. Uw echtgenoot probeerde een klacht in te dienen, maar dit was niet mogelijk. Ze zeiden dat hij moest zwijgen.

In dezelfde week werden er gewapende huurmoordenaars naar het huis van uw schoonmoeder gestuurd. Ze zeiden dat jullie moesten zwijgen en jullie geen klacht mochten indienen. Zo niet zouden ze uw echtgenoot vermoorden.

Uw echtgenoot besloot in ongeveer mei 2017 een tweede maal naar Colombia te gaan om voedsel te kopen. Opnieuw werden zijn boodschappen afgenomen. Hij probeerde zijn eten terug te eisen door naar de politie te stappen. Opnieuw werd hij naar huis gestuurd.

Iets later werden er opnieuw gewapende personen naar het huis gestuurd. U was die dag alleen thuis. De gewapende mannen zeiden dat als uw echtgenoot thuis was, ze hem zouden hebben vermoord zodat hij zou zwijgen. Ook heeft een kennis van de familie met connecties bij de overheid uw echtgenoot gewaarschuwd dat ze hem aan het zoeken waren om hem te vermoorden.

Uw echtgenoot verliet het land op 30 mei 2017. U bleef nog zo'n drie maanden in Venezuela. U vertrok op 23 augustus 2017 naar Ecuador.

Ongeveer een week voor L(...) Ecuador verliet, verhuisde u naar een studentenkamer in Guayaquil. U behaalde in 2022 een technologisch diploma podologie aan het Universitair Bolivariaans Technologisch Instituut in Ecuador.

U keerde in augustus 2022 terug naar Venezuela. U bleef er bij uw tante in Barinas tot uw vertrek op 20 december 2022. U vloog via Spanje naar België dat u bereikte op 21 december 2022. U diende een verzoek om internationale bescherming in op 19 januari 2023.

Bij terugkeer naar uw land van herkomst vreest u voor uw eigen leven, dat van uw zoon en dat van uw echtgenoot.

Op (...) 2023 kregen u en uw echtgenoot een zoon genaamd S(...) M(...) U(...) T(...) (nationaal nummer: (...)).

Ter staving van uw onderzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: uw huidig en oud paspoort, het huidig en nieuw paspoort van L(...) E(...), uw diploma, een baseball contract van L(...) E(...), een contract en aanbevelingsbrief van de Brussels Baseball Association van L(...) E(...), een arbeidsovereenkomst in België van L(...) E(...), krantenkoppen omtrent de situatie van Venezolanen in Ecuador, en immigratiedocumenten van de broers van L(...) E(...).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen

Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Uw verklaringen en uw verzoek om internationale bescherming steunen volledig op de motieven die door uw partner L(...) E(...) U(...) G(...) (CGVS: (...)) werden aangehaald. Inzake zijn verzoek om internationale bescherming werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Eenzelfde beslissing voor u dringt zich dan ook op. De beslissing van uw partner luidt als volgt:

“(…)”

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen en werd er evenmin vertegenwoordigd.

Artikel 39/59, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op grond van afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in een nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

3.1.1. In wat zich aandient als een eerste middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De verzoekende partijen menen dat de adjunct-commissaris op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen. Vervolgens gaan zij, onder verwijzing naar richtlijnen van UNHCR, theoretisch in op de beoordeling van een gegronde vrees voor vervolging in een situatie van gewapend conflict en geweld, zoals deze in Venezuela. In dit verband stellen zij dat er *"voor het beoordelen van de vervolging dient rekening gehouden te worden met de algemene context van een conflictsituatie die het effect van schade aan een persoon kan verergeren tot het niveau van vervolging"*, en voeren zij aan dat zowel de directe als de indirecte gevolgen van het conflict, cumulatief of onafhankelijk van elkaar, vervolging uitmaken. *In casu* stellen zij hierover het volgende:

"De situatie in Venezuela is zeer complex en wordt gekenmerkt door mensenrechtenschendingen op grote schaal. Zowel burgerlijke en politieke als socio-economische basisrechten worden geschonden. Deze mensenrechtenschending zijn het gevolg van een politiek beleid en worden grotendeels begaan door de staat. Ook paramilitaire- en criminele bendes begaan geweld ten aanzien van burgers maar in veel gevallen kan niet simpelweg gesproken worden van criminele bendes omdat er een link is met de staat en een achterliggende politiek. Mensenrechtenschendingen nemen verschillende vormen aan: gewelddadige repressie van iedereen die kritisch durft te zijn ten aanzien van het regime; geweld door bendes die gesteund of getolereerd worden door de staat; sociaal en economisch geweld in de vorm van de onbeschikbaarheid van elementaire levensmiddelen, het aan burgers onttrekken van buitenlandse humanitaire hulp en het van partijsteun afhankelijk maken van toegang tot basiszaken zoals voedsel."

Verder citeren zij uit en verwijzen ze naar informatie van de VN en IACHR en de COI Focus *"Venezuela: Situatieschets"* van 8 augustus 2023. Zij stellen dat hieruit blijkt dat de bevolking er niet meer in slaagt te voorzien in elementaire basisbehoeften en dat de situatie verder zal verslechteren. Zij gaan in op de toegang tot en de beschikbaarheid van voedsel, de situatie van vrouwen en kinderen en de gezondheidszorg. Zij betogen tevens dat de staat bewust weigert de situatie van haar bevolking te verbeteren door het weigeren van humanitaire hulp en voeren aan dat de reeds zeer beperkte toegang tot economische en sociale rechten verder beperkt wordt door ze afhankelijk te maken van *"loyauteit aan de heersende partij en door corruptie"*.

Verder stellen zij dat het feit dat een conflict een impact heeft op grote groepen mensen of op burgers in het algemeen het aantonen van een gegronde vrees voor vervolging niet in de weg staat, maar dit in tegendeel

de gegrondheid van de vrees net versterkt. Zij voegen toe dat er voor de toepassing van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève) geen gedifferentieerd risico dient aangetoond te worden. Aangaande deze impact van de vervolging en het risico betogen de verzoekende partijen dat in het algemeen blijkt dat de bevolking van Venezuela het slachtoffer is van de *“onveiligheids- en socio-economische situatie”*. Deze factoren dwingen mensen het land te ontvluchten, aldus de verzoekende partijen.

Voorts benadrukken de verzoekende partijen dat de vrees voor vervolging prospectief dient beoordeeld te worden. Ze gaan verder in op de *“link met conventiegrond”* en voeren aan dat er in Venezuela sprake is van een *“afbraak van de democratie en de rechtsstaat, met als gevolg mensenrechtenschending op grote schaal waarvan de burgerbevolking het slachtoffer is”*. Aangaande de beschikbaarheid van een intern vluchtalternatief betogen zij dat, gezien het geweld algemeen verspreid is en de socio-economische crisis eveneens het volledige land treft, momenteel niet kan ingezien worden hoe een intern vluchtalternatief toegepast wordt.

Verder gaan de verzoekende partijen in op de *“geloofwaardigheid, documenten en het voordeel van de twijfel”*. Zij stellen geen stukken te kunnen neerleggen die hun aanvraag kracht kunnen bijzetten. Zij wijzen erop hun identiteit bewezen te hebben aan de hand van hun paspoorten en zijn van mening dat hun coherente verklaringen op zich voldoende zijn om hen de status van vluchteling toe te kennen.

Voorts maken zij nog de volgende opmerkingen:

“Verzoekers verwijzen in hun verklaringen naar de precaire socio-economische humanitaire situatie in Venezuela.

Verzoekers bevestigen dat zij geen vaderlandskaat wensten, omdat zij het niet eens waren met het beleid van de overheid.

Verzoekers bevestigen geen toegang te krijgen tot de basisvoorzieningen door bepaalde personen binnen de gemeenteraad. Hij kende rechttr hun prcieze namen niet, wat niet wil zeggen dat de verklaringen van verzoekers ontoereikend zijn.

Verzoeker heeft de feiten chronologisch weergegeven. Hij ging tweemaal naar Colombia voor voedsel, het voedsel werd telkens afgenomen, zij kregen tweemaal bezoek van mensen met bivakmutsen op.

Met hoeveel de collectivos kwamen, wee verzoeket niet meer precies. Zij waren erg geschrokken door deze gebeurtenissen. Zij wensten een klacht in te dienen, maar dat werd sterk ontraden door een kennis van verzoeker. Daarom werd geen klacht neergelegd.

Omwille van voormelde redenen, mede het dispuut met de nationale garde, vrezen verzoeker en zijn echtgenote voor hun leven in geval van terugkeer naar Venezuela.”

3.1.2. In wat zich aandient als een tweede middel halen de verzoekende partijen artikel 48/4, §§ 1 en 2 van de Vreemdelingenwet aan. Zij zijn van oordeel dat zij een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) en c) lopen en verwijzen in dit verband naar hetgeen zij in hun eerste middel hebben uiteengezet.

3.1.3. Als bijlage aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

3.2. Beoordeling

3.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van de verzoekende partijen daarop.

3.2.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

De verzoekende partijen verklaren niet terug te kunnen keren naar hun land van herkomst, Venezuela, uit vrees er gedood te worden door de ordediensten. De problemen van de verzoekende partijen zouden in 2016 begonnen zijn toen de overheid een vaderlandskaat begon op te dringen bij de bevolking, welke kaart de verzoekende partijen niet wilden of konden krijgen. Omdat zij daarom beperkt werden in de toegang tot

basisvoorzieningen, zou verzoeker in december 2016 naar Colombia gegaan zijn om voedsel aan te kopen. Toen hij terugkeerde, zou hij tegengehouden zijn door de soldaten van de nationale garde, die het gekochte voedsel afnamen. Diezelfde maand zouden er mensen met bivakmutsen naar het huis van verzoekers moeder gegaan zijn, en gezegd hebben dat als verzoeker niet zou vertrekken, hij zou worden vermoord. In april 2017 zou verzoeker een tweede keer naar Colombia gegaan zijn, waarbij hij opnieuw werd tegengehouden en het voedsel werd afgenomen. Diezelfde maand zouden er opnieuw mensen met bivakmutsen naar het huis van verzoekers moeder gegaan zijn, die verzoekster verteld zouden hebben dat ze verzoeker zullen vermoorden. Verzoeker zou na een waarschuwing van een kennis van de familie, die hem verteld zou hebben dat hij gevaar liep, op 30 mei 2017 vertrokken zijn uit Venezuela en naar Ecuador zijn gegaan. Daar zou verzoekster hem in augustus 2017 hebben vervoegd. De verzoekende partijen verbleven enkele jaren samen in Ecuador, en kwamen in respectievelijk november 2021 en december 2022 naar België.

De Raad kan na grondige lezing van het rechtsplegingsdossier slechts in navolging van de adjunct-commissaris vaststellen dat de verzoekende partijen er niet in geslaagd zijn een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

Te dezen laat de adjunct-commissaris in de bestreden beslissingen op goede gronden het volgende gelden in hoofde van verzoeker:

“In casu kan er geen geloof gehecht worden aan uw problemen met de colectivos en de nationale garde.

Ten eerste legden u en uw echtgenote K(...) (CGVS: (...)) tegenstrijdige verklaringen af omtrent de vaderlandskaart. U zei hier namelijk over dat u de kaart niet wilde hebben (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 21.05.2024 (verder NPO), p.9). Terwijl uw echtgenote verklaarde dat jullie wel geprobeerd hadden om de vaderlandskaart te krijgen, maar dat het niet mogelijk was (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS echtgenote d.d. 21.05.2024 (verder NPO echtgenote), p.9). Gevraagd of u die vaderlandskaart ook hebt proberen aanvragen, antwoordde uw echtgenote instemmend (ibid.). Wanneer u dan opnieuw gevraagd werd of u ooit een vaderlandskaart hebt aangevraagd, zei u van niet (NPO, p.21). Gevraagd of uw echtgenote dit wel heeft gedaan, zei u opnieuw dat dit niet het geval was (ibid.). Geconfronteerd met de verklaringen van uw echtgenote, zei u kortweg “neen” (ibid.). De vaststelling dat de verklaringen van u en uw echtgenote omtrent de vaderlandskaart, het startpunt van jullie problemen, niet overeenkomen, zet de geloofwaardigheid van het door jullie beschreven relaas sterk op de helling.

Voorts dient opgemerkt dat u zeer vage verklaringen aflegde omtrent de personen die u de toegang tot basisvoorzieningen ontzegden. Wanneer u gevraagd werd wie de spilfiguren hierin waren, antwoordde u dat er in elke sector een gemeenteraad was en daar voedsel en andere voorzieningen stonden geregistreerd en ze zo alles onder controle konden houden (NPO, p.13). Gevraagd wie de voorzitter van de gemeenteraad was toen u er nog was, antwoordde u dat ze een woordvoerder hadden en dit verschillende mensen konden zijn (ibid.). Gevraagd wie dat dan waren, antwoordde u vaagweg dat het mensen van daar waren (ibid.). Wanneer u wat later werd gevraagd naar namen van de personen die u de toegang tot de voorzieningen ontzegden, zei u geen namen te kennen (NPO, p.14). Er dient opgemerkt dat u zeer vage en ontoereikende verklaringen aflegde over de personen binnen de gemeenteraad die ervoor zorgden dat u geen toegang had tot basisvoorzieningen zoals voedsel en gas. Dit doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen hierover.

Daarenboven dient opgemerkt dat u weinig consistent was omtrent de chronologie van de incidenten die plaatsvonden. Toen u gevraagd werd alle redenen te vertellen waarom u Venezuela hebt verlaten en dit in chronologische volgorde te doen, begon u te vertellen dat u naar Colombia ging om voedsel te kopen (NPO, p.9). U werd tegengehouden, het voedsel werd afgenomen en u keerde terug naar huis (ibid.). Alles was heel erg moeilijk, dus besloot u een tweede keer naar Colombia te gaan om voedsel te kopen (NPO, p.9-10). U werd opnieuw tegengehouden bij terugkomst en het gekochte voedsel werd opnieuw afgenomen. U keerde hierna terug naar huis (NPO, p.10). Later kwamen er mensen met bivakmutsen naar het huis van uw moeder die u zeiden niets te zeggen (ibid.). Hierna vertelde u dat ze ook een tweede keer naar het huis van uw moeder zijn gegaan, maar u toen niet thuis was (ibid.). Ze zeiden toen dat u moest vertrekken of dat u vermoord zou worden omdat u niet stopte met praten. U werd gewaarschuwd door een kennis en verliet Venezuela (ibid.). Wanneer u dan later vragen werden gesteld omtrent de chronologie van de gebeurtenissen, zei u dat u een eerste keer naar Colombia bent gegaan in december 2016 en een tweede keer in april 2017 (NPO, p.12 en NPO, p.14). Gevraagd wanneer er dan mensen naar het huis van uw moeder zijn geweest, zei u niet te weten wanneer de eerste keer was, maar dat de tweede keer in april was nadat u een tweede keer naar Colombia was gegaan (NPO, p.16). Wat later werd u gevraagd hoeveel tijd er tussen het eerste en tweede bezoek van de colectivos zat. U antwoordde hierop dat de eerste keer december was en de tweede keer april (NPO, p.18). Dit betekent dus dat u eerst naar Colombia ging, dat er dan colectivos naar het huis van uw moeder zijn gegaan, u dan een tweede maal naar Colombia ging en er opnieuw colectivos langsgingen bij uw moeder. Dit komt niet overeen met uw initiële verklaring dat u tweemaal naar Colombia bent gegaan voor voedsel en later er tweemaal mensen met bivakmutsen naar het huis van uw moeder gingen. De vaststelling dat u weinig consistent was omtrent de chronologie van de incidenten doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen hierover.

Verder bleken uw verklaringen omtrent de colectivos die naar uw huis kwamen erg beperkt. Gevraagd hoeveel mensen er naar uw huis kwamen, antwoordde u naast de kwestie door te zeggen dat jullie allemaal erg geschrokken en bang waren (NPO, p.16). Wanneer de vraag herhaald werd, zei u niet te weten hoeveel het er precies waren en voegde u toe dat ze op de brommer kwamen (NPO, p.16-17). Gevraagd wie ze waren, zei u "colectivos" (NPO, p.17). Gevraagd hoe u dit weet, zei u dat dit kwam omdat ze geen identificatiebewijs hadden en bivakmutsen op hadden (ibid.). Uw verklaringen omtrent de personen die naar uw huis zijn gekomen en u met de dood hebben bedreigd bleken erg beperkt. Dit doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Bovendien is uw gedrag nadat er mensen met bivakmutsen naar het huis van uw moeder komen en u met de dood bedreigen opvallend. Zo besloot u een paar maanden na dit heftig incident opnieuw naar Colombia te gaan. Gevraagd of u dezelfde route en grensovergang hebt genomen, antwoordde u instemmend (NPO, p.14). Wanneer u dan gevraagd werd of u een plan had om de situatie van de eerste keer te vermijden, zei u kortweg te "hopen op geluk" (ibid.). Dat u zo nonchalant te werk gaat is opvallend. Ook dient opgemerkt dat u verklaarde heel erg kwaad te zijn geworden nadat de nationale garde uw boodschappen een tweede keer afnamen (NPO, p.10). U zei hierover dat het uitdraaide tot een hevige discussie en u hen beledigde door bijvoorbeeld te zeggen dat de overheid corrupt is en zijn eigen volk doodt (ibid.). Dat u besloot zo tekeer te gaan tegen de nationale garde nadat de colectivos u reeds met de dood hebben bedreigd is erg opmerkelijk. Hiermee geconfronteerd, zei u dat u dit deed in de hoop dat ze u met de boodschappen zouden doorlaten (NPO, p.18). Dit is geenszins logisch. Gevraagd of u echt dacht dat u zou worden doorgelaten als u hen beledigde, antwoordde u "misschien" en voegde u toe te denken dat u misschien geluk zou hebben en er een andere patrouille aan de wachtpost zou staan en ze u niet zouden herkennen (NPO, p.18-19). Deze uitleg kan niet worden geaccepteerd. Het blijft namelijk zeer opvallend dat u besloot ruzie te maken met de nationale garde wetende dat dit er de vorige keer voor zorgden dat colectivos naar het huis van uw moeder werden gestuurd. Bovendien zei u zelf dat u na de eerste doodsb bedreiging in stilte probeerde te leven uit angst dat ze zouden waarmaken wat ze hadden gezegd (NPO, p.18). Dat u gelet op bovenstaande een hevige discussie voert met de nationale garde en hen beledigt is dan ook weinig geloofwaardig. Uw verklaringen hierover overtuigen niet.

Voorts was u weinig consistent omtrent de beweegredenen van de Venezolaanse overheid om u te viseren. U zei namelijk initieel dat de colectivos bij hun bezoek aan het huis van uw moeder u zeiden te vertrekken omdat u teveel praatte en dit niet handig was voor hen omdat mensen naar u luisterden (NPO, p.10). Wanneer hier later terug op in werd gegaan en u de vraag werd gesteld op welke manier u vocaal was over uw problemen, zei u tegenover hen persoonlijk vocaal geweest te zijn (NPO, p.17). Gevraagd of het enkel tegen de nationale garde was, antwoordde u instemmend (ibid.). Wanneer u dan werd geconfronteerd met uw eerdere verklaringen, zei u niet te begrijpen waarover het ging (ibid.). Wanneer de vraag nog maar eens werd gesteld en werd uitgelegd dat het leek dat u zei mensen mee te nemen in uw ongenoegen, zei u plots dat dit klopt en u het ook tegen de mensen zei (ibid.). Gevraagd tegen wie u het dan zei, zei u vaagweg dat het ging om mensen die in een soortgelijke situatie zaten (ibid.). Wanneer u dan opnieuw gevraagd werd tegen wie en in welke situaties u het tegen andere personen zei, verklaarde u aarzelend en kortweg dat het ging om mensen en kennissen die er woonden (ibid.). De vaststelling dat u weinig consistente en vage verklaringen aflegde omtrent de beweegredenen van de Venezolaanse overheid om u met de dood te bedreigen zet de geloofwaardigheid van het door u beschreven relaas sterk op de helling.

Daarenboven legde u tegenstrijdige verklaringen af omtrent het indienen van een klacht. Zo verklaarde u initieel te hebben geprobeerd om een klacht in te dienen bij de politie (NPO, p.10). U zei hierover dat u naar het commando, een soort van politie, bent geweest en u een klacht wilde indienen, maar dit niet mogelijk bleek (ibid.). Ze zeiden namelijk dat ze niets hadden afgepakt en ze u zouden vermoorden mocht u klacht indienen. U besloot dan ook geen klacht in te dienen (ibid.). Wat later verklaarde u plots twee keer te hebben nagedacht over het indienen van een klacht, maar dan toch besloten te hebben het niet te doen (NPO, p.15). Gevraagd of u nu wel of niet naar het politiekantoor te zijn geweest, antwoordde u van niet (NPO, p.16). Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen, zei u dat u van plan was om te gaan, maar op tijd bent teruggekeerd (ibid.). Dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent een belangrijke gebeurtenis zoals het indienen van een klacht doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van het door u beschreven asielrelaas.

Bovendien dient erop gewezen te worden dat uw echtgenote op het CGVS verklaarde dat u weldegelijk tweemaal klacht bent proberen indienen. Ze zei hierover dat u naar de openbare agenten bent gegaan om een klacht in te dienen, maar dit niet werd geaccepteerd (NPO echtgenote, p.9). Gevraagd naar waar u dan precies bent gegaan, antwoordde ze "de politie in Libertad" (ibid.). Wanneer uw echtgenote dan werd gevraagd hoe vaak u klacht bent gaan indienen, verklaarde ze dat u een keer in 2016 bent gegaan en een tweede keer in 2017 (ibid.). Wanneer u met de zeer tegenstrijdige verklaringen van uw echtgenote werd geconfronteerd, zei u kortweg dat u geen klacht hebt ingediend (NPO, p.21). Dat jullie verklaringen hierover niet overeenkomen doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van het door jullie beschreven asielrelaas.

Ook jullie verklaringen omtrent wat de colectivos zeiden toen ze een eerste keer langskwamen komen niet overeen. Zo verklaarde u dat de personen met bivakmutsen zeiden dat u het land moest verlaten omdat u te veel praatte en het niet handig was omdat mensen naar u luisterde (NPO, p.10). Ook zeiden ze dat u moest zwijgen en u anders zou worden vermoord (ibid.). Dit komt niet overeen met wat uw echtgenote vertelde. Zij zei namelijk dat de gewapende huurmoordenaars zeiden dat jullie de openbare orde niet mochten verstoren

door een klacht in te dienen en jullie moesten zwijgen, zo niet zou u worden vermoord (NPO echtgenote, p.8). Ook zei ze dat de huurmoordenaars aan haar vroegen waarom u een klacht heeft proberen indienen (NPO echtgenote, p.9). De vaststelling dat jullie verklaringen over een incident waar jullie allebei aanwezig waren niet overeenkomen doet sterk afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie verklaringen hierover.

Ook legde u vage verklaringen af omtrent de persoon die u kwam waarschuwen kort voor uw vertrek. Zo vertelde u initieel dat er een kennis van jullie die op "dat" departement werkte voor uw deur stond en u zei te vertrekken aangezien ze op komst waren (NPO, p.10). U voegde nog toe dat hij zei dat er een vergadering was waar ze allemaal waren en hij alles heeft gehoord en u dus snel het huis moet verlaten (ibid.). Later werd u gevraagd te vertellen over deze kennis, u antwoordde niet op de vraag (NPO, p.19). Wanneer de vraag werd herhaald, zei u dat hij een vriend van de familie was (ibid.). Gevraagd wat zijn naam is, antwoordde u opnieuw niet op de vraag en zei u veel mensen te kennen (ibid.). Wanneer u dan gevraagd werd hoe hij wist dat u gevaar liep, antwoordde u dat hij het had gehoord en hij "binnen was" en ze alles aan het plannen waren (ibid.). Gevraagd waarbij hij dan precies "binnen was", zei u dit niet te weten en dat het in die groep was waar ze erover praten met collega's. U zei ook nog dat het misschien van een groep was daar en hij het gehoord heeft (ibid.). Dit is een zeer vage en onduidelijke uitleg. Gevraagd wat hij precies deed van werk, antwoordde u dat hij "daar" werkte (ibid.). Gevraagd wat u hiermee bedoelt, zei u dat het nationale garde was en begon u een uitleg over de werking van de colectivos (ibid.). Wanneer u dan gevraagd werd wat die kennis precies binnen de nationale garde deed, zei u dat hij daar werkte, maar dat u niet weet wat het precies was, misschien functionaris, kantoorjob of commando (ibid.). Dat u zo weinig kan vertellen over de persoon die het risico nam u te komen waarschuwen doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Wanneer u dan gevraagd werd hoe uw familie deze persoon dan kent, aangezien het opvallend is dat iemand, waarvan u de naam niet eens kent, het risico neemt om u te komen waarschuwen, antwoordde u dat het "gewoon" een kennis van de familie was en hij van kinds af aan af en toe bij jullie thuis kwam. U voegde nog toe dat hij een soort boodschapper was die naar uw huis is gekomen en dan meteen is vertrokken (NPO, p.19-20). Opvallend genoeg zei u ook nog dat hij niet heeft gezegd dat jullie elkaar kennen, maar dat u denkt dat het een vriend van de familie is omdat hij u op die manier heeft geholpen (ibid.). Dat u een vriend van de familie die van kinds af aan af en toe bij u thuiskwam niet herkend is weinig geloofwaardig. Uw verklaringen hierover konden geenszins overtuigen.

Ten slotte dient opgemerkt dat er na uw vertrek niets meer is gebeurd (NPO, p.20). Het is dan ook geheel onduidelijk waarom u moest vertrekken. Hiermee geconfronteerd, zei u dat u moest vertrekken omdat ze u gingen vermoorden (ibid.). Wanneer u dan geconfronteerd werd met de vaststelling dat de Venezolaanse ordediensten u niet zijn komen zoeken en het dus niet duidelijk is waarom u moest vluchten, zei u dat u ervan uit ging dat ze het al wisten (ibid.). Gevraagd of u denkt dat ze wisten dat u al weg was, zei u dit niet te weten (NPO, p.20-21). Het is opvallend dat die kennis u wist te vertellen dat de nationale garde een heel plan aan het waren opstellen om u te doden, maar ze u dan niet eens zijn komen zoeken in het huis waar u verbleef. Bovenstaande vaststellingen doen sterk afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees voor vervolging.

U heeft derhalve niet aannemelijk gemaakt dat u, uw echtgenote en uw zoon bij een terugkeer naar Venezuela een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie hebben.

De door u neergelegde documenten zijn niet van dien aard de geloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.

De paspoorten van u en uw echtgenote bevatten enkel een indicatie van jullie identiteit, herkomst en nationaliteit, iets wat niet meteen ter discussie staat in deze beslissing. Het diploma van Karyoly en uw baseball contract van in 2008 bevatten louter informatie over jullie eerdere activiteiten in Ecuador en Venezuela, die hier evenmin betwist worden.

Wat betreft uw contract en aanbevelingsbrief van de Brussels Baseball Association alsook een arbeidsovereenkomst in België dient benadrukt te worden dat de beoordeling van uw dossier ten opzichte van uw land van nationaliteit gebeurt, in casu Venezuela, en u tegenover Venezuela geen vrees aannemelijk maakt.

De krantenkoppen omtrent de situatie van Venezolanen in Ecuador houden geen verband met de beoordeling van uw vrees tegenover Venezuela. De bewijswaarde is dan ook zeer relatief.

Wat betreft de immigratiedocumenten van uw broers Leonardo en Pedro Luis dient opgemerkt dat niet wordt betwist dat uw broers in het buitenland verblijven en hier een asielprocedure hebben gestart. U koppelt uw vrees echter niet aan die van uw broers (NPO, p.21). De bewijswaarde van deze documenten is dan ook wederom relatief.

Uit de COI Focus Venezuela. Houding van de autoriteiten ten aanzien van migratie van 13 mei 2024, beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_houding_van_de_autoriteiten_ten_aanzien_van_migratie_20240513.pdf blijkt niet dat er sprake is van een systematisch beleid waarbij iedere Venezolaan die terugkeert naar Venezuela louter omwille van zijn verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging of aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist niet dat u bij een terugkeer mogelijk onderworpen zal worden aan een uitgebreide controle. Er is evenwel een duidelijk onderscheid in de behandeling van terugkeerders naar Venezuela. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in het najaar van 2023 meerdere deportatievluchten plaatsvonden

waarbij Venezolanen uit de VS werden teruggestuurd. Een aantal gerepatrieerde migranten uit de VS werd bij aankomst in Venezuela vastgehouden en uitvoerig geïnterviewd. Enkelen hiervan zouden in februari 2024 nog vastgehouden worden. Daarnaast werden zo'n 200 afgewezen verzoekers uit IJsland in november 2023 teruggestuurd naar Venezuela. Bij terugkeer naar Venezuela werden ze voor drie of vier dagen naar een hotel gebracht voor een beoordeling door de veiligheidsdiensten. Uit de informatie blijkt verder dat elk jaar duizenden Venezolanen op vrijwillige basis terugkeren naar Venezuela zonder dat hierover problemen worden gerapporteerd. Er kan aldus niet uit de beschikbare informatie afgeleid worden dat alle terugkeerders systematisch worden vastgehouden of gearresteerd. Het loutere feit dat terugkerende afgewezen verzoekers bij binnenkomst in Venezuela mogelijks worden ondervraagd en aangehouden in het kader van een veiligheidsbeoordeling kan op zich bezwaarlijk leiden tot het besluit dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden aangenomen. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende wetgeving, onder andere op het vlak van migratie, te handhaven.

Gelet op het voorgaande kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat iedere Venezolaan die van het buitenland terugkeert naar Venezuela enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde verzoeker om internationale bescherming is een risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging of het risico loopt blootgesteld worden aan een in artikel 48/4, § 2 b) beschreven behandeling.

De behandeling die een afgewezen verzoeker bij een terugkeer naar Venezuela te beurt kan vallen, hangt af van zijn individuele omstandigheden. Personen waarvan kan vermoed worden dat zij bij een terugkeer problemen zullen ondervinden, betreffen zij die er van verdacht worden een misdrijf te hebben gepleegd, die in het verleden als opposant beschouwd werden, of waarvan vermoed wordt dat ze gekant zijn tegen de Venezolaanse regering. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u een dergelijk profiel heeft. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten stond. Noch dat de Venezolaanse autoriteiten op de hoogte zijn van uw verzoek om internationale bescherming. Zo reisde u legaal via de Colombiaanse grens met uw eigen paspoort (NPO, p.20).

Bijgevolg kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat de Venezolaanse autoriteiten u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar Venezuela vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling of bestraffing."

Hieruit blijkt dat de adjunct-commissaris de verzoeken om internationale bescherming van de verzoekende partijen op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissingen baseert. De verzoekende partijen ondernemen in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om deze motieven van de bestreden beslissingen, die steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontcrachten. Het komt nochtans aan de verzoekende partijen toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij, door zich te beperken tot de niet onderbouwde stelling dat de adjunct-commissaris op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen, op theoretische wijze in te gaan op de voorwaarden voor het erkennen van een persoon als vluchteling, informatie met betrekking tot de algemene situatie in Venezuela aan te halen zonder deze op hun persoonlijke situatie te betrekken en hun eerdere verklaringen in wezen louter te herhalen, evenwel in gebreke blijven.

Waar de verzoekende partijen in hun verzoekschrift bevestigen dat ze geen vaderlandskaat wensten omdat ze het niet eens waren met het beleid van de overheid, herhalen zij louter verzoekers verklaringen in dit verband, doch kunnen zij hiermee de terecht vastgestelde tegenstrijdigheid met verzoeksters verklaringen in dit kader niet weerleggen. Zij stellen tevens dat verzoeker de feiten chronologisch heeft weergegeven, namelijk dat hij tweemaal naar Colombia ging voor voedsel, en zij tweemaal bezoek kregen van mensen met bivakmutsen op, doch herhalen hiermee andermaal een versie van de feiten, en weerleggen niet dat verzoeker verder tijdens zijn persoonlijk onderhoud stelde dat de mensen met de bivakmutsen langskwamen na de eerste keer dat hij naar Colombia ging, en hun tweede bezoek plaatsvond nadat hij de tweede keer naar Colombia ging.

Waar de verzoekende partijen stellen dat zij hun identiteit bewijzen aan de hand van hun paspoorten, wijst de Raad er in navolging van de adjunct-commissaris op dat hun paspoorten dan wel hun identiteit en nationaliteit kunnen bewijzen, doch deze elementen *in casu* niet betwist worden en bovendien geen betrekking hebben op hun vluchtmotieven.

Waar de verzoekende partijen de adjunct-commissaris nog verwijten hun vrees onvoldoende naar de toekomst toe te hebben onderzocht, wijst de Raad erop dat zij geen concrete elementen aanbrengen waaruit kan blijken dat zij in de toekomst persoonlijk een risico lopen om te worden vervolgd.

Nog daargelaten dat, gelet op de bovenstaande pertinente motieven van de bestreden beslissingen, die door de verzoekende partijen niet op dienstige wijze worden betwist, bezwaarlijk kan volgehouden worden dat hun coherente verklaringen op zich voldoende zijn om hen de status van vluchteling te kunnen toekennen, wijst de Raad erop dat de ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit omissies en vage, ongeloofwaardige en onaannemelijke verklaringen. De Raad stelt vast dat de adjunct-commissaris in de bestreden beslissingen op genoegzame wijze heeft uiteengezet waarom geen geloof kan worden gehecht aan de verzoekende partijen hun vluchtmotieven. Deze concrete en pertinente vaststellingen en overwegingen, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, worden door de verzoekende partijen geenszins weerlegd of ontkracht.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet om aan de verzoekende partijen het voordeel van de twijfel toe te staan.

Het betoog van de verzoekende partijen is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissingen, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van hun vluchtrelaas, te weerleggen of te ontkrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen. Dit in acht genomen, is hun algemeen betoog dat in de gegeven omstandigheden niet kan worden ingezien hoe een intern vluchtalternatief kan worden toegepast, evenmin dienstig.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

3.2.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.2.3.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat de verzoekende partijen geen concrete elementen aanbrengen waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico lopen in Venezuela.

3.2.3.2. In zoverre de verzoekende partijen zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroepen op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van hun vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat de verzoekende partijen niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij hun land van herkomst verlaten hebben en er thans niet meer naar willen terugkeren uit vrees gedood te worden door de ordediensten.

In de mate dat de verzoekende partijen zich baseren op de algemene socio-economische en mensenrechtensituatie in Venezuela om een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen, herinnert de Raad eraan dat geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. In dezen verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat *“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:*

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren (...).”

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming – waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Zo stelt het Hof van Justitie:

“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn

dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd."

(HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, §§ 35-36, 40).

De Raad meent naar analogie dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Vooreerst blijkt noch uit de bestreden beslissingen, noch uit het verzoekschrift, noch uit de beschikbare landeninformatie dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela in hoofdzaak werd veroorzaakt door gedragingen van actoren zoals bedoeld artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, laat staan dat deze situatie louter te wijten is aan een opzettelijk handelen of nalaten van dergelijke actoren. Deze situatie blijkt veeleer het gevolg te zijn van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, zoals economisch wanbeheer, Amerikaanse economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijsen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie.

Verder wijst de Raad er in dit kader op dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op "*situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*" (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker om internationale bescherming in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn. De omstandigheid dat een verzoeker omwille van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het risico loopt om niet te kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften, doch hem niet opzettelijk de beschikbare sociale voorzieningen worden geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

In casu blijkt niet dat de verzoekende partijen in deze context persoonlijk worden geïdoleerd of dat zij behoren tot een groep van geïdoleerde personen. De Raad verwijst naar wat reeds werd uiteengezet in punt 3.2.2. en stelt vast dat de verzoekende partijen niet aantonen dat zij bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zullen worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in hun elementaire levensbehoeften zouden kunnen voorzien.

In hun verzoekschrift komen de verzoekende partijen dienaangaande niet verder dan te verwijzen naar en citeren uit louter algemene informatie die geen betrekking heeft op hun persoonlijke, individuele situatie. Deze informatie volstaat niet teneinde de motivering van de bestreden beslissingen *in concreto* te weerleggen. Bijgevolg kan niet zonder meer worden aangenomen dat de verzoekende partijen bij terugkeer naar Venezuela in een mensonwaardige situatie zouden terechtkomen als gevolg van een intentioneel menselijk handelen in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie.

Voorts wordt vastgesteld dat de verzoekende partijen geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek worden geïdoleerd. De verzoekende partijen maken geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Venezuela zouden hebben gekend.

De Raad wijst er ten slotte nog op dat nergens in de informatie aanwezig in het rechtsplegingsdossier wordt geadviseerd om aan elke Venezolaan een vorm van internationale bescherming te bieden en benadrukt dat de verzoekende partijen *in concreto* dienen aan te tonen dat er wat hen betreft in hun land van herkomst een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat, alwaar zij in gebreke blijven.

3.2.3.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een "*ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict*".

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Uit het geheel van de objectieve landeninformatie die door de partijen wordt voorgelegd, besluit de Raad dat het geweld, dat in Venezuela wijdverspreid aanwezig is, voornamelijk politieel en crimineel geweld betreft dat niet kadert binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité* (GK)).

Verder blijkt dat dit politieel en crimineel geweld naar zijn aard en/of vorm doelgericht is. Slachtoffers van politieel of crimineel geweld worden geviséerd om een welbepaalde reden of doel. Het merendeel van dit gemeenrechtelijk crimineel of politieel geweld is geïndividualiseerd en niet willekeurig van aard. Dit politieel en crimineel geweld moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Een enkele verwijzing naar de veiligheidssituatie *an sich* is evenwel louter algemeen van aard en het is nog steeds aan de verzoekende partijen om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet wordt aannemelijk gemaakt.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat de deelstaten Zulia, Táchira, Apure, Aragua, Guárico, Amazonas en Bolívar een grotere aanwezigheid kennen van irreguliere gewapende groeperingen, zoals guerrilla's en paramilitaire bewegingen. Uit de landeninformatie blijkt dat deze deelstaten ook regelmatig te maken hebben met gewapende confrontaties, in de zin van strijd en gevechten, tussen de rivaliserende irreguliere gewapende groeperingen onderling. In deze deelstaten is tevens sprake van regelmatige confrontaties tussen irreguliere gewapende groeperingen en de Venezolaanse autoriteiten. Het bestaan van een gewapend conflict in deze deelstaten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

In casu blijkt uit de verzoekende partijen hun verklaringen dat zij afkomstig zijn uit de deelstaat Barinas (administratief dossier, stuk 7, verklaring DVZ verzoeker, vraag 10 en verklaring DVZ verzoekster, vraag 10). Uit de informatie in het rechtsplegingsdossier kan niet worden afgeleid dat thans in de deelstaat Barinas een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partijen brengen geen informatie bij die tot een andersluidende conclusie kan leiden.

Bij gebrek aan een gewapend conflict in de deelstaat Barinas is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

De Raad besluit dan ook in navolging van de adjunct-commissaris dat, hoewel de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en de verzoekende partijen geen informatie bijbrachten waaruit het tegendeel blijkt.

3.2.4. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen de verzoekende partijen niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Zij tonen evenmin aan dat ze in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.2.5. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de adjunct-commissaris op basis van een niet-correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig november tweeduizend vijftientwintig door:

S. WILLAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. WILLAERT